

вѣсть и да се трудятъ за народното образование. Неговата кѣща е била винаги отворена за всички учещи се въ Москва българи, отъ които той едного всецѣло подържалъ, на други подпомагалъ, а всички вкупомъ насърдчавалъ въ вѣрата за жизненитѣ сили и свѣтлото бждеще на България. Въ деня на своята смъртъ, той казалъ на българитѣ студенти, които били при него: „мили братя, България бѣ изоставена, забравена, онищожена. Да благодаримъ Бога, че днесъ тя възкрѣсва, оживѣва и проявява нови, свѣжи и жизнени сили. При всички мѣнотии, учението се разпространява между народа и ние доживѣхме да видимъ съ голѣмо утѣшение неговитѣ благотворни плодове“.

Свѣдѣнията за Ив. Н. Денкоглу сѣ оскъдни. Родилъ се той въ с. Балша, Доброславска община, Софийска околия, приблизително прѣзъ 1791 год. Първоначално той се наричалъ Ив. Н. Денковъ. Родителитѣ му се прѣселили въ София, до като той билъ малъкъ. Баща му билъ шивачъ, както това се вижда отъ надписа върху надгробната плоча, която Денкоглу прѣзъ 1858 год. поставилъ надъ гроба на баща си. Малкиятъ Иванъ билъ цѣненъ за слуга въ единъ ханъ, но минали веднѣжъ гърци, търговци, и взели съ себе си Ивана. Майка му могла да му даде за по пѣтя седемъ пари. Отъ тия търговци Иванъ е билъ заведенъ първомъ въ Влашко, послѣ въ Русия. Съ това обстоятелство, т. е. че търговцитѣ сѣ били гърци, може да се обясни и промѣната на името му отъ Денковъ на Денкоглу, а тъй сѣщо и че той по тоя начинъ могълъ да научи грѣцки езикъ. Въ Москва първоначално Денкоглу завеждалъ кантората на свѣтитѣ господари, а слѣдъ врѣме, безъ да имаме за това какви годѣ данни, той станалъ самостоятеленъ господарь и търгувалъ съ мерджани, скѣпоцѣнни камъни, а тъй сѣщо и съ луксозни и скѣпи сибирски кожи. Българската емиграция въ Русия по онова врѣме започнала да се пробужда и групира, по примѣра